

Kapitel 2

Helved kunne anes forude. Bilen brummede højlydt, da den kørte forbi byskiltet, der reklamerede at vi nu var i Helved, min hjemby.

Den stod nu ikke i flammer, folk blev ikke pisket af røde djævle med spidse horn og ingen ond latter overdøvede rædselsskrigende. Dette er jo ikke helvede, selvom det godt kunne lyde som. Min lille by på Als, havde fået sit navn af en tysk dialekt. Faktisk betød Helved Hellige-ved, da ældgamle bygninger, runddysser og gravhøje som lå omkring byen. Så man kan skyldes skylden på tyskerne og deres sprog, og selvom byen engang var blevet tilbudt et nyt bynavn, havde alle sagt nej. Da min far havde bedt om navneforandring til vores gård fra Egelundgård til Helvedsgården, havde folk protesteret. Kunne folk ikke længere tage en joke?

Lille Helved på Als var min by, og som vi kørte igennem den, beundrede jeg de gamle huse. Vi kom hurtigt ud af landsbyen igen og lidt udenfor den, drejede vi ind ad indkørslen til vores gård, Egelundgård.

Min mor drejede for sjovs skyld en gang rundt om egetræet i midten af gårdspladsen, inden hun parkerede den i den gamle stald, som var blevet bygget om til en garage i den ene del og et pulterrum og hønsehus i den anden. Vi steg begge ud af bilen, tog vores ting fra loppemarkedet og par dem udenfor.

Solen skinnede og sommerbrisen fik egetræerne, der havde givet gården sit navn, til at rasle stille og roligt. Det var egentlig sjovt, at vi havde egetræer og hed Egelund, når vores gård grænsede op til Danmarks største bøgeskov. Mine forfædre måtte have haft humor.

Vores tre hunde kom os løbende i møde, med tungerne hængende ud af mundene på dem. Min mor smuttede udenom dem, med sit porcelæn i hænderne og så måtte jeg alene klappe alle tre hunde goddag. De to gyldne labradorer logrede og vores dansk-svenske gårdhund, Freja, satte i et hyl af glæde over at se mig. Se dyr, det er nogen jeg altid, uden problemer, kunne snakke med.

Jeg måtte stille bøgerne fra mig, for alle hunde begyndte at hoppe op af mig og bjæffe. Jeg klappede og kløede dem på maven, men måtte så ind og ligge mine nyindkøbte ting fra mig. Jeg ville helst ikke være for længe ude og blive solbrun. Hvidhed var et tegn på at jeg var en bogorm og læste altid, uanset vejr.

Jeg samlede alle ting op og med hundene i hælene, gik jeg ind på mit værelse, lagde tingene på skrivebordet og smed mig i sengen. Vores eneste kat som var tam, Loke, hvædede af mig og hundene, og pilede ud af værelset, for at finde et bedre sted at sove.

Jeg trak skoene af fødderne, smed dem væk og vrikkede med tærne. Så tog jeg den bog jeg havde været i gang med, da min mor kidnappede mig og begyndte at læse.

Rose skreg og begyndte at løbe. Hun snublede over enhver sten og ujævnhed på græsmarken og faldt. Hurtigt tvang hun sig selv op og løb videre.

Dragerne var hele tiden i hælene på hende og mændenes hånlige råb nåede hendes ører. De nød at jage hende.

Længere fremme så hun Medina nå skovgrænsen og forsvinde ind bag træerne.

En gren greb fat om hendes ankel og hun faldt lang som hun var. Hun prøvede at vriste benet fri, men kunne ikke. Med en kuldegysning gik det op for hende, at hun ikke kunne komme fri og dragerne nærmede sig.

Jeg sad helt spændt på det næste, da min mor kom ind på mit værelse.

”Nana-Klara,” sagde hun, da jeg fjernede bogen fra mit ansigt, hvor jeg havde presset den op for ikke at gå glip af et eneste ord. ”Husk du har lovet at tage dig af Balder i dag.”

”Senere mor, jeg læser.”

”Nej, nu, Nana-Klara!”

Jeg sukkede, lagde mit bogmærke ind i bogen og rejste mig op. Hundene blev liggende da jeg bevægede mig forbi dem og samlede skoene op. Enhver teenager ville protestere, men ikke jeg. Så nu måtte jeg tage mig af den irriterende hest. Hvorfor skulle vi beholde den, fire år efter min søster var flyttet hjemmefra?

Jeg smed skoene ved entreen og fortsatte gennem huset, til jeg trådte ud i et aflangt rum, der gjorde som omklædningsrum. Der stank af svin derude, ikke fordi jeg havde noget imod det. 17 år på denne gård og du vil ikke lægge mærke til det.

Et slagtesvin hylede fra den anden side af muren, mens jeg tog et par gamle jeans og T-shirt på, og satte håret op i en hestehale. Da ridestøvlerne sad ordentlig på mig, gik jeg ind ad en dør på den anden side af rummet og lige ind i svinestien.

Min far var ved at fodre dem, da jeg gik forbi ham. Vi hilste kort og lod så hinanden fortsætte. Sådan var vores forhold. Vi har lidt a la samme personlighed, så vi forstod at den anden

ikke var særlig social i dag og lod personen i fred, i modsætning til min mor, som blot ville angribe personen med lange samtaler.

For enden af svinestien stoppede jeg, for at stikke mine fingere ind til nogle små, lyserøde pattegrise. De hylede af skræk og krøb om bag deres mor, et stort, fedt svin smurt ind i afføring. Charmerende kan man ikke lige kalde dem. Jeg trak på skulderen og fortsatte.

Min søsters gamle hingst, Balder, stod i den anden ende af stalden sammen med min fars hobby køer. En mur adskilte stalden med svinene og den med Balder og køerne. Stanken var ikke så forfærdelig her. Køerne var på græs og Balder var den eneste i stalden.

”Hej Balder,” sagde jeg og klappede den på halsen. ”Er du parat til en ridetur?”

Hesten vrinskede som svar og puffede til mig. Den var vidst ivrig. Jeg tog seletøj frem og lukkede mig selv ind i dens bås. Den trængte til at muge ud. Min mor skulle have gjort det i går, men havde åbenbart ikke gjort det alligevel. Det var derfor jeg skulle ud og tage mig af den.

Jeg tog Balder ved tøjlen og førte den ud af en stor dør, hvor en traktor lige kunne komme igennem, og ud til gårdspladsen. Jeg steg op på Balder og med et slag med tungen, satte jeg den i gang. Vi red udenom egetræet i midten af gårdspladsen og hen mod vores sti ind mod Nørreskoven.

Vinduerne til mit værelse stod åben da jeg red forbi og Odin, min gyldne labrador, kom springende ud af vinduet og fik en af vores vildkatter til at sprinte hen til et hul i døren ind til vores pulterrum. Odin slog følge med mig.

Jeg ved ikke hvor lang tid jeg red rundt på Balder og legede at jeg var en af de heltinder, jeg altid læste om i mine romaner. Det var dejligt befriende at være en anden og med en pind, som skulle forstille et sværd, slog jeg rundt til alle sider, med en hoppende Odin ved siden af, som forsøgte at bide fast i pinden. Endelig lykkedes det den og rev den ud af hånden på mig, så jeg risede mig på den ru gren. Hunden forsvandt ind bag bøgetræerne med den.

Jeg kaldte roligt på den og da den ikke svarede, satte jeg Balder til at galoppere. Odin kom løbende hen mod mig med pinden i munden og fortsatte indtil jorden stoppede længere fremme. Odin trak vejret voldsomt og ligeså gjorde Balder, men de gik begge videre, da jeg ville ride langs skranten.

Med en god afstand til den farlige skrant, nød jeg den salte havluft som fjør gennem træernes krone og lavede sød musik med bladene. Forneden af skranten lå en fin sandstrand og fra den strakte Lillebælt sig, med udsigt til helt ovre på Fyn.

Det begyndte at gå nedad og snart kunne jeg sikkert nærme mig kanten og da græsset begyndte at blande sig med sandet, red jeg ind på stranden og steg af. Jeg bandt Balder fast til et træ, hvor den kunne stå og nippe til græsset og samlede en nedfalden gren op.

”Kom så Odin,” sagde jeg og svang lokkende pinden foran hundens næse. Den begyndte straks at springe rundt og da jeg kastede pinden ud i havet, satte hunden efter. Imens den var væk, trak jeg støvlerne af og nød det varme sand mellem mine tæer. Odin kom tilbage med pinden og jeg smed den ud igen.

Da solen blev for meget, søgte jeg ly under et træ og kigge ud over havet, hvor jeg kunne se en færgesejle over det glitrende

hav, på vej over mod Fyns grønne kyster. Himlen var blå og skyfri, en perfekt sommerdag.

Jeg manglede dog noget. En god bog og gerne den jeg var i gang med. Herude kunne min mor ikke forstyrre mig. Men jeg måtte undvære indtil videre.

Jeg strakte benene og lænede mig tilbage mod træet.

Da jeg havde rengjort Balders bås og strøet nyt halm ud på bunden, fik jeg hesten på plads og besluttede mig for at tage et bad. Jeg nåede ikke så langt, før jeg fik besked af min mor på at sætte Balder ud på marken.

Irritabel vendte jeg mig om, fik fat på Balder og lukkede den ud i sin egen indhegning. Jeg måtte hente tre spande vand og nåede at spilde en del ud over mig, før dens trug var fyldt, så den kunne klare sig for resten af dagen.

Jeg smed spanden i stalden og skyndte mig i bad, før min mor kunne få mig til at ordne mere i stalden. Hun burde spørge far, for han var trods alt landmand og så var det lige meget at det lå til familien, som min mor altid sagde. Bare fordi ens familie har drevet Egelundgård siden slutningen af det 18. århundrede, betyder det ikke at jeg kan.

De sidste timer af eftermiddagen tilbragte jeg i bøgernes verden og læste på Roses historie, som var spændende, romantisk og fantastisk. Alt det mit liv ikke var.

Da der blev kaldt til aftensmad, måtte jeg lægge bogen fra mig, men meget længere i den, end da jeg startede om morgenen.

Ved bordet sad min mor og kvidrede, mens min far og jeg bare gumlede på den portion boller i karry, hun havde lavet. Den var lidt for skrap, men vi kunne ikke fortælle hende det,

idet hendes strøm af tale var ubrydelig. Jeg ville have større held med at vælte en betonmur med en fjer, end at afbryde hende.

Bøgerne og smykkeskrinet fra loppemarkedet stod hvor jeg havde efterladt og glemt dem. På skrivebordet. Jeg læste bagsideteksterne igennem på bøgerne og bladrede lidt i de gamle sider. De så ud til at være i god nok stand, trods de skader mor havde lavet, og lød spændende. De fik sig en plads på min sprængte bogreol og så vendte jeg opmærksomheden mod smykkeskrinet.

Mine fingre undersøgte ydersiden for enhver revne og ujævnhed, men den var glat og fin, som havde den altid været under kærlig pleje. På bunden stod der at den var lavet i 1923, og skænket til Dorothea ved hendes 13 års fødselsdag. Sikke gammel kvindes mor måtte være blevet! Og det måtte have været en skat for kvinden, så velplejet som træet var. Jeg åbnede skrinet og kiggede et kort øjeblik mig selv i øjnene. Så kom min hånd i vejen da den strejfede ordene i låget. *Kend din egen styrke.*

Stoffet som var foret i hele æsken, var dejligt at røre ved og beskyttende ved ens smykker. Der var to store rum nederst og i den skuffe man kunne tage op, var der to mellemstore, tre små og et aflangt rum, med tykt stof der bølgede op. Jeg havde set det før i min mors. Det var til ringe, så man nemt kunne finde dem og så de ikke kom til skade.

Ved den ene hængsel, på indersiden af låget, var der en smal revne. Den så ikke ud til at være meget, men da jeg gned i området omkring den, kunne jeg mærke noget der bulede ud. Jeg skyndte mig ud på badeværelset og hente en pincet. I noget tid sad jeg og rodede rundt i revnen, kom til at ridse i stoffet og

gøre revnen større, men til sidst faldt noget ud og ramte klirrende skrivebordet, da jeg havde vendt skrinet på hovedet og bankede på bunden. Det rullede hen af bordet og ned på gulvet.

Jeg rakte ned og samlede det op. I min hånd havde jeg en smal, intetsigende ring. Den var simpel og af et metal jeg ikke kendte. Selvom den havde lagt der, i hvem ved hvor lang tid, var den stadig glat og skinnende, og viste intet tegn på ælde.

Den var ikke særlig køn og interessant at se på. Den var lidt ligesom mig. Sådanne tanker ville folk også få, første gang de så mig og de ville få den bekræftet når de kiggede i mine drømmende øjne. Måske skulle ringen og jeg følges ad, hen ad livets vej?

Ringens var stor. Stor nok til at kunne sidde på verdens største menneskefinger og stadig have luft mellem huden og metallet. For sjov tog jeg den på min langfinger.

Med det samme ringen rørte roden af min finger, sluttede den tættere om min finger. Inden jeg end kunne undre mig over det, blev ringen levende.

Tråde af flimrende metal voksede op af ringen og begyndte at sno sig ind og ud af hinanden, hen over min håndryg. De gjorde det samme på min håndflade, så jeg, da jeg rædselsslagen vendte hånden. Og da jeg atter kiggede på min håndryg, var trådene ved at finde ro. De snoede sig rundt om mit håndled og rørte sig så ikke mere.

Jeg gispede efter vejret og kvalte et skrig, da en stor diamant pludselig blev spyttet ud af en tråd og lagde sig til rette i nettet af snore, lige på midten af håndryggen. Den skinnede i lyset fra loftlampen og det var som om metallet glitrede.

Mine øjne måtte være så store som møllehjul, da jeg stirrede på den nethandske af metal, der lå om min hånd og ædelstenen der var kronen på værket. Jeg prøvede at knuge hånden sammen og den bøjede sig, som var den kun lavet af garn.

Jeg prikkede til den med min finger og en lille gnist af energi stod ud fra hvor min finger havde rørt. Det lignede et lille lyn og så forsvandt det igen. Men til gengæld begyndte noget nyt at komme frem.

Et skrig.

Jeg skreg af mine lungers fulde kræft.